

דברי הכפר

שיר אהבה

כבוד ועיף עם אשה על מרפסת:
"השארי אתי". גם דרכים מתות
כבני אדם; בשקט או פתאם נשברים.
השארי אתי. אני רוצה להיות את.
בארץ הלוחטת הזאת,
מלים צריכות להיות צל.

יהודה עמיחי

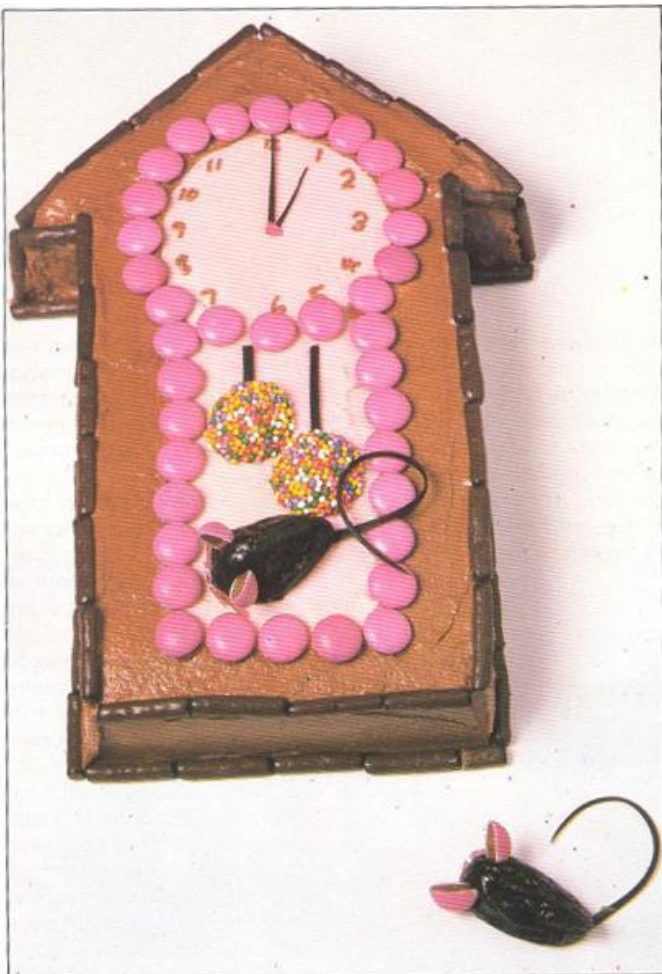
גיליון מס. 2729 * כ"ג בתמוז תשפ"ב * 22 ביולי 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

מזל טוב !!!

היום, ה-15 לדצמבר 2014,
 חל יום הולדתו ה-65 של "שעון יצחק עדר" הידוע.
 השעון הוכנס אחר כבוד לחדר האוכל הישן (הצריף) ביום 15 לדצמבר
 1949. עם המעבר לחדר האוכל החדש (במרכז הציבורי), עבר גם
 השעון לשם.
 בינואר 2001, עבר השעון בשלישית, והפעם למועדון "המפגש" שם
 היתה מנוחתו עדן לאחר שכנראה התעייף ופסק מלכת.
 לא מזמן חברו יחדיו משפחת עדר ותיקנו את השעון וכעת הוא
 (היא?) שוב פועל במרץ 24/7 כל השנה.
 מזל טוב לשעון ומזל טוב לכולנו על פריט נוסטלגי ומעורר זיכרונות,
 וכמובן המון תודות למשפחת עדר על חידוש ימי השעון כקדם.





על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

● מעולם לא חבו רבים כל כך, הרבה כל כך ל... רבים כל כך (פראפראזה על דבריו של צ'רצ'יל)

לא עגול ולא חצי עגול – רק 74, ובכל זאת היה זה חג נפלא.

במשך למעלה מ-48 שעות לא היה רגע מנוחה. ממש קיבוץ ללא הפסקה.

רבים רבים היו שותפים לעשייה, וכבר נאמרו כל התודות לכל אלה שעסקו במלאכה, ולכן אני יכולה להודות באופן כללי.

פתאום ראינו את פירות הגידול הדמוגרפי. זה לא רק גידול כמותי אלא גם גידול איכותי. את האירוע הזה הובילו צעירים וצעירים מאד. חלקם – עד לפני 10 שנים לא ידעו שכפר הנשיא קיימת על המפה, וחלקם בנים ולא רק בנים, אלא נכדים של המייסדים ושל הממשיכים. וזה היה התענוג הגדול של החג הזה. הרגשתי, שאני יכולה להתרווח בכסא הפלסטיק, ולדעת שיש מי שממשיך את המסורת של כפר הנשיא. בא לי לאמר לאילזה בן חנוך: אילזה היקרה, את יכולה לנוח בשלום על משכבך, יש מי שמארגן אירועי תרבות וחגים ועושה זאת בהצלחה רבה.

אולי שמעתם אותי צוחקת בקול רם מול המערכון בו מנסים לכוון מישהו שנכנס לקיבוץ:

- מצד שמאל המפעל שלנו
- כבר לא
- אחר כך מימין הבית הסיעודי שלנו
- כבר לא
- אחר כך המרכולית
- כבר לא
- מצד שמאל חדר האוכל
- כבר לא...

מי אמר שכפר הנשיא לא עברה שינוי?

והבראנץ' בשבת בבוקר בלב הקיבוץ! איזה מפגש, איזה תפריט ומטעמים, ואיזו פגישה עם כל כך הרבה בנים שהגיעו הנה במיוחד לחג.

המאמצים להכין לנו ארוחה של פעם ראויים ממש לציון: כלב במלונה!!! תודה לך מוטי. וגם משה בתיבה, תודה למי שהכין. והעיקר: שלוה!!! שמעתי מדודיק

פוקס את סיפור המתח איך הצליח החתן, טל הלפר, במסירות ובדבקות במטרה, להשיג אריזה של שלושה אצל המזכירה של המפיץ בירכא. לו ידעתי באילו מאמצים הושג המטעם הזה, הייתי בוודאי אוכלת גם ממנו ולא רק מהגרנולה של מרים כהן. תודה לרחלי ומעיין ונועה, תודה לכל המתנדבים על חוויה נעימה וטעימה.

והרביעיות?

עדיין לא הצלחתי לגייס לי קבוצת שחקנים לשחק את משחק הרביעיות החמוד הזה (אני מחכה לתחרות רביעיות שתתקיים בקיבוץ, יחד עם אליפות שח ושש בש) אבל בינתיים להנחית לקרוא את כל הקלפים.

לשנה הבאה אני מציעה להכין משחק סולמות ונחשים, ובו כל המעלות והמורדות שעבר הקיבוץ מאז 1948. לחילופין, אפשר לייצר משחק מונופול של כפר הנשיא. אני אנסה לקנות את כל הרחובות בהרחבה, ולבנות שם מלון. את המפעל כבר אי אפשר יהיה להעמיד למכירה, הוא כבר לא שלנו, זוכרים? בתור כרטיס הפתעה אפשר לרשום: "נתפסת פורץ לאספקה קטנה של רודה – לך לבית הכלא במקלט המפקדה" (אהה, גם זה כבר לא, לא המקלט הזה ולא המקלטים האחרים שנעלמו). כרטיס נוסף שיאמר: "הקיבוץ מחלק פירות נכסים, אם אתה חבר – תקבל 200 ₪.

• המחנן

בפעם החמישים, אולי, (מישהו יכול לדייק?) יצאו ילדינו ל"קייטנת הקיץ – המחנן" ובו מאבק משותף של ילדינו ונערינו בכוחות האופל. הפעם הנושא היה "חומה ומגדל" וכוחות הרשע היו הבריטים. אני מקווה שהחניכים הנלהבים לא יכתבו את כל ה"עובדות" ההיסטוריות שלמדו בהזדמנות זאת, במבחנים בבית הספר... יגיל אורן שגילם את המלכה אליזבת בכישרון הקומי הנפלא שלו, התכוון בעצם להיות המלך ג'ורג' החמישי, הסבא של אליזבת. אבל, כפי שאמר לי נכדי היקר: "מה מצחיק יותר, יגיל בתור מלך בריטניה או בתור מלכה?" לדעתי, יגיל יהיה מצחיק בכל תפקיד שיבחר לעצמו.

כמו בכל שנה, גם הפעם התייצבתי על הדשא של חדר האוכל לחזות בפתיחת המחנן. כמו בכל שנה נהניתי לראות את "שרשרת הפיקוד": המדריכים הבוגרים, מנחים את המדריכים הצעירים, שרק לפני שנתיים היו חניכים בעצמם, ובעוד 20 שנה יביאו לכאן את ילדיהם הקטנים, וכך נבנית מסורת.

• כפר הנשיא משתתף בצערה של אנגליה

בחום הקיץ הכבד שאנו שרויים בו, כמעט שאין נחמה בכך, שבאנגליה הרבה יותר חם עכשיו. **שבת שלום תמר וולפין**



בשולי חג -74, מאמר שפורסם ב"דברי" חגיגי לפני 44 שנים.

מחברת חג השלושים לכפר הנשיא - 1978 / מאיר ריינס

למה ציפיתי לפני 30 שנה, ואיך ראיתי בעיני רוחי את הקיבוץ של היום?
יש לומר בפשטות וללא יומרות, שעסקנו בעשייה, עבודה ופעילות, אשר
בתנאים הפרימיטיביים של אז, תבעו את כל המרץ והכוח, בגוף ובנפש.
ניסינו קודם כל לבנות חברה יציבה ובריאה במציאות של ערב מלחמת השחרור
(1947) ולקראת יציאה לעצמאות והקמת קיבוץ משלנו.

השאיפות הראשונות שלי היו מאד פרוזאיות. בשטח החומרי - סלילת כביש
ממנסורה לשדה התעופה, בכדי לבטל את הבידוד בינינו לשאר הארץ (ראש-
פינה...).

במקביל, שאפתי לקבל עיתון למשפחה, ולמצוא את הזמן, המרץ והאוויר לקרוא
אותו. אבל ברוח קצת יותר רצינית, נראה לי ששאפתי לכך שנגדל לקבוצה
גדולה, שנתבסס חברתית וכלכלית; שנהיה חברה מתוקנת, עם יחסי רעות
אמיתיים, וחיים את חיי הרעיון של ארץ ישראל העובדת, בפשטות, בצניעות
ובאחוה.

בשטח התרבותי, ואולי כאן באמת חלמתי חלום – שאפתי לכך שהציבור
יתפתח ליישוב עברי במלוא מובן המילה. שיהיה מעורה בעיתונות, בספרות
ובתרבות העברית, וששפת הדיבור הראשונה שלנו תהיה עברית.
קיוויתי שהחינוך הקיבוצי שלנו – עם מורים מרקע קיבוצי-תנועתי וערכי - יהיה
גורם להמשך אורגני של הבנים בגידול הקיבוץ וצמיחתו לעתיד.

בשטח הסוציאלי – קיוויתי שנהיה חברה המקיימת את עצמה בכוחותיה היא,
בלי הזדקקות לעבודה שכירה כתופעת קבע, ההולכת וגדלה במידותיה עם
השנים; עד שנולד דור שלא ידע את יוסף ואת האוטובוס היומי המביא את
מרבית העובדים לבית החרושת "הבונים" מדי יום ביומו, ושב"זכותו" נכנס
אגד" פעם אחת ביום ליישובנו.

וכמובן – בשטח הפוליטי - השאיפה הגדולה ביותר היתה, ונשארת, לשלום עם
השכנים. הנקודה האחרונה הזו שהיא החשובה ביותר והמסובכת ביותר.

לו היא היתה מתגשמת באמת – כמה שאיפות אחרות היו מתאפשרות, כפועל יוצא ממנה! לנו כפרטים, ולעם ישראל כולו.

למרות הסיסמאות השטחיות שמופצות בציבור בידון, אני מאמין שהחתימה האמיתית לשלום כמו שאנו מבינים את פירוש המלה, תביא להתקרבות הדרגתית אליו, והלוואי שעוד בדור שלנו, משום שהאלטרנטיבה היא איומה מדי לכל עמי האזור. אולם לרוע המזל נצטרך אורך-רוח ועצבים חזקים מאוד כדי להגיע לאותו יום מאושר, ואני בטוח שיום זה יבוא.

ומה באמת התגשם מהציפיות? קודם כל, אנו ישוב גדול וגדל בעל סולם גילים טוב ובעל מוניטין מצוין כקיבוץ קולט, עם אוירה חברתית חמה, וטווח פעילויות חברתיות רחב מאד.

בניגוד מוחלט למצבנו בתש"ח, מצבנו המשקי (אפילו בימים נוראים אלה של אינפלציה דוהרת) טוב, והקיבוץ ליברלי מאד בהתייחסו לצרכי הפרט. בקשר להשתלבות הבנים, כמובן שלא יכולנו לדעת שיהיו עוד 3 מלחמות לפנינו, והשתלבות הבנים בקיבוץ נעשתה לפיכך בעיתית, מה גם שנשטפנו בגל העכור של ה"תרבות" האמריקנית, על השלכותיה השליליות והחקיינות האוכלת בכל פה גם בקיבוץ פנימה. עם זאת טוב לדעת שישנו גידול רציני של בני דור ההמשך, אשר עולה על הדרך הנכונה של הערכת המסורת היהודית והרעיון הקיבוצי, תוך פיתוח חיי החברה והמשק בהווה, למען עתיד בריא ובטוח יותר. בשטח השפה אני חושב שנכשלנו, והדבר לדעתי מוצא את ביטוי בדלות הביטוי



העברי בשטחים השונים של חיינו. מי ייתן והדור שלא ידע את חיי הגלות ימצא את הכוחות הנפשיים לדבר, לכתוב, ולהגות בשפתו באופן טבעי וללא מעצורים. כללית, אני חושב שבחג השלושים אנו יכולים לסכם לעצמנו שהוקמה תשתית רצינית מאד לקיום ולפיתוח חברה בעלת תודעה יהודית, וערכית מעמדית, ואסיים בתקווה שברוח של הבנה הדדית ובכוחות משותפים נקדם את פני העתיד באמונה ובביטחון.





מוסיקה

על

פני

המים

MIDSUMMER EVENING CONCERT

הקונצרט השנתי של ENSEMBLE ראש פינה

וסביבותיה (הרכב מצומצם)

יתקיים ביום ג', 26/7 בשעה 18:00

בבריכה בכפר הנשיא בואו ותיהנו



זיכרון בחלון של חג המשק ה-74

הרהורים בשולי חג המשק:

בערב של חג המשק הנהדר שכל האירועים שבו היו מרחיבי לב, החל בפתיחת תערוכת צילומי הוותיקים של הקהילה וכלה במסיבה במשק ילדים. הכל היה באמת מרגש ומוגש באופן מידתי ובלי גלישות צורמות ובלתי צפויות. בתוך השמחה הגדולה שלי הפרטית ושל כלל חברי הקהילה, עלה בי פתאום חסרונם של אנשים שהתהלכו כאן בינינו ואינם עוד. כאלה שנגעו בנו ושגם אנחנו נגענו קצת בהם. וחשתי בצורך דוחק להעלות את זכרם:

1. כשהגעתי לכפר הנשיא בתחילת שנות השבעים במאה הקודמת התברר לי שמוסי המאירי הוא אולי האיש הכי צוהל במזרח התיכון. כשהייתי מגיע לגיוסים במטע הוא היה מקבל את פני בקריאות שמחה כשהוא מתבל אותן במשפטים צוהלים ביידיש. לא היה לי מושג מה הוא אומר, אני חושב שהוא חשב שבגלל שהייתי שייך למשפחת חיים מעין אני מן הסתם גם דובר יידיש.

2. הספר מגולדרס גרין שהעביר לאמנון בירושה את קבוצת קיו. פי. אר. שבא לגליל, והפך להיות סוציאליסט שמח עד נשמת אפו האחרונה. פעם ראינו ביחד, עם עוד הרבה חברים, משחק כדורסל של מכבי תל אביב במועדון (היה נהוג אז לראות טלוויזיה במועדון הישן) וכשלו סילבר עשה מהלך יפה, מוסי טפח בכוח על כתפי (זה כאב) חיך אלי בכל השיניים הגדולות שלו ושגא "אִיטְס נוט סְיִלְבֶּר אִיטְס גוֹלְד!".

3. עד הרגע האחרון היה על הבמה באיזשהו זיג כלשהו, כשהוא מגלגל את כולנו על הרצפה חסרי אוויר מרוב צחוק. לפעמים כשאני עובר היום בלילה ליד לב הקיבוץ נדמה לי שאני שומע אותו שואג משם באקסטזה "אל יבנה הגלילה אל יבנה הגליל..." ומתגעגע אליו עד כאב.

4. אָבן התותח | למוסי המאירי

מוסי הוּ מוסי כְּמָה שְׁאַתָּה כָּכָר חֶסֶר.
פֶּעַם בְּלִיל לִבְנָה קְסוּם בְּשָׁנָה 48 רָאָה
מוסי צִלְלִית טֶנֶק סוּרֵי מְאִים עַל הַקְּבוּץ.
מוסי הִזְעִיק אֶת הַחֲבֵרִים בְּבִהְלָה גְדוּלָּה.



רַק לְאַחַר שְׁעוֹת מְלֹאוֹת חֲרָדָה
נִתְגַּלָּה לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הָעוֹלָה
סָלַע בְּזָלָת שְׁבַעֲזֶרֶת דְּמִיּוֹן מִפְתָּח
אֶפְשָׁר הִיָּה לְדַמּוֹת לְטֶנֶק -
כִּי נוֹלְדָה אֶגֶדַת אָבִן הַתּוֹתֵחַ.

אִפּוֹ הַבִּלְבוּסִי הֵלֵךְ לִפְנֵי בְּגָאוֹן
אִישׁ צָנוּעַ, שֶׁמֶח וּמְלֵא תִּאֲבוֹן.
תַּמִּיד הָאֶמִּין אֲמוּנָה לֹהֶטֶת
בְּשׂוֹיּוֹן, בְּעִבּוּדָה וּבְלִינָה מְשִׁתֶּפֶת.
מִבְּקָר עַד עֶרֶב עָבַד קֶשֶׁה בְּשָׂדוֹת
וּבְלִילוֹת עִם חֲבֵרָיו חוֹלָל לֵלָא לֵאמֹר
שְׂבִילִים מִסְחָרִים שֶׁל אִשׁ בְּפָנֶיהָ
הַקָּשִׁים וְהַמְרִים שֶׁל הַמְצִיאוֹת.

עַד יוֹמוֹ הָאַחֲרוֹן הִיָּה עַל הַבִּמָּה -
רוֹעֵשׁ, צוֹהֵל וְתַמִּים כְּבִיּוֹם הַנִּלְדוֹ.
עַד יוֹמוֹ הָאַחֲרוֹן הִיָּה מֵאֲמִין עֲצוּם
בְּסוֹצִיאָלִיזְם, בְּקְבוּץ וּבְאָדָם.
וּכְשֶׁהֵלֵךְ הַשְׁתוּף וְנֶעְלַם
יַחַד עִם הַשׂוֹיּוֹן וְעֶרֶךְ הָאָדָם
מוֹסִי לֹא יָכוֹל יוֹתֵר לַחֲיוֹת
וְהַסְתַּלֵּק לוֹ בְּיַחַד אִתָּם. לְעוֹלָם.

זיכרון בחלון של חג המשק ה-74 טייק 2 לחברנו קלמן לחוביץ

עדות | דן פגיס

לא לא: הם בִּהְחֵלֵט
היו בְּנֵי-אָדָם: מְדִים, מְגִפִּים.
אִין לְהִסְבִּיר. הם נִבְרָאוּ בְּצֶלֶם.

אִנִּי הֵייתִי צֶל.
לִי הָיָה בּוֹרָא אַחֵר.

וְהוּא בְּחִסְדּוֹ לֹא הִשְׁאִיר בִּי מָה שְׂיָמוּת.
וּבְרַחְתִּי אֵלָיו, עָלִיתִי קָלִיל, כָּחֹל,
מְפִיס, הֵייתִי אוֹמֵר: מִתְנַצֵּל:
עֲשֵׂן אֶל עֶשֶׂן כָּל יָכוֹל
שְׂאִין לוֹ גּוֹף וְדָמוֹת.

נברא בצל

1. בספר 'הסיירת יוליסס' הסופר אליסטר מקלין מספר את סיפורה של אוניית מלחמה בריטית אחת בדרך השיירות לרוסיה בים הצפוני, שעוברת אירועים שקרו במציאות הקשה במצטבר אולי לחמישים אוניות מלחמה. כשקוראים את סיפור חייו של קלמן מרגישים אותו הדבר. ואחרי שקוראים, שואלים איך לעזאזל בן אדם אחד עבר את כל הדברים האלה במהלך חייו.

2. יצחק עדר נהג לקרוא לו "ילד פרטיזן". קלמן לחוביץ נולד בפולין בשנת 1935. בהיותו בן ארבע, פלשו הרוסים לאזור ואביו נשלח לרוסיה. ב-1941 כבשו הגרמנים את השטח. אחיו ואחותו ברחו לרוסיה, האם נרצחה ע"י הגרמנים, וקלמן הסתתר בכפר מגיל 5 עד 9. על הרעב הנורא והסבל שעבר סיפר לעיתים נדירות ביותר.

3. בשנת 1944 הכפר שוחרר משלטון הנאצים, וקלמן נשלח לבית יתומים באוזבקיסטן. לאחר שנה חזר לפולין, משם הוברח דרך צ'כוסלובקיה ואוסטריה למחנה עקורים בגרמניה. ב-1947 הגיע דרך איטליה לאוניה "אקסודוס", נלכד בידי הבריטים ונשלח חזרה לגרמניה, למחנה עקורים חדש. גם את סיפור הנדודים הקשה מנשוא הזה לא סיפר.

4. באוגוסט 1948 הגיע סופסוף ארצה, כשהוא בן 13 לבד וללא אף אחד לצידו, ושוכן במעברה בנס ציונה. ב-1952 התגייס לצה"ל, והגיע לכפר הנשיא באוקטובר, במחלקת הנח"ל השנייה. הוכשר כמסגר ועבד במסגריה ובמפעל "הבונים". ב-1959 התקבל לחברות בכפר הנשיא. עבד בעיקר במסגרות, ולאחר מכן אף התנדב לעבוד כ"אזרח עובד צה"ל" במחנה פילון במשך 9 שנים.

5. היה ערירי ונפטר לאחר שהות ב"בית יונתן" ב-5 באוגוסט בשנת 2001. קיבוץ כפר הנשיא היה משפחתו האחרונה. קלמן נקבר בבית הקברות שבחורשת הזיתים המכסיפה במעמד המון רב של חבריו וחברותיו שאהבו אותו וליוו אותו בדרכו האחרונה. את השיר כתבתי מיד לאחר ההלוויה

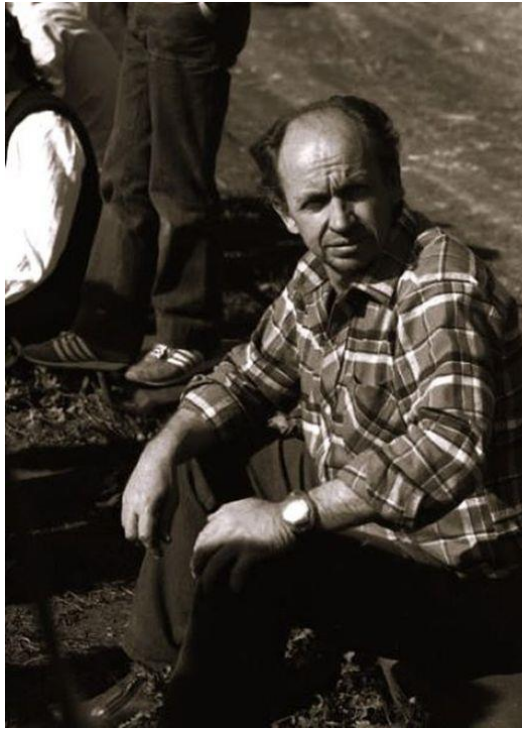
נברא בצל | (לקלמן לחוביץ)

כל חַיִּיו הָיָה קִלְמֵן דֹּלֵת נְעוּלָה
שְׁאִישׁ מֵאֲתָנוּ לֹא הֵעֵז לִפְתָּח.
בְּמוֹתוֹ הִפָּךְ לְחִידָה שְׁלֹא
תִפְתָּר עוֹד לְעוֹלָם.

קִלְמֵן הִסְתוֹבֵב בְּמִשְׁעוֹלֵינוּ בְּתִמְהוֹן
גָּדוֹל, מְנֹסָה לְהֶאֱחֵז בִּיאֻשׁ בְּחַיִּים
שֶׁלֹּא חִפְצוֹ בּוֹ, לְבָנוֹת בֵּית שְׁקִירוֹתָיו
יִתְקַלְפוּ בְּרָבוֹת הַיָּמִים, מִתְאַמֵּץ לְהִדְחֵק
לְמַעַגְל הַחַיִּים וְהַזְמֵן, אוֹרֵחַ לֹא קְרוֹא
בְּעֵדָה שֶׁתִּמְהַר לְשְ�כּוֹחַ אוֹתוֹ בְּבוֹא הַיּוֹם.

וְהַיּוֹם הַזֶּה בָּא. הַיּוֹם אֲנִיחֵנוּ קוֹבְרִים קִלְמֵן אוֹתָךְ
וְאֵת חִידָתְךָ בְּאֲדָמָה שְׁכֵמוֹ הַקִּיָּאָה אוֹתָךְ מִתּוֹכָהּ.
וְכָךְ תִּשְׁכַּח מִזְכְּרוֹנֵנוּ לְעַד-
דֹּלֵת אַחַת נְעוּלָה שֶׁלְעוֹלָם
לֹא נִנְסָה עוֹד לִפְתָּח.

מִי יִתֵּן וְנִפְשֶׁךָ הָעִרְרִית
תִּמְצָא מְנוּחָה סוֹף סוֹף
עֲכָשׁוּ שֶׁהִלַּכְתָּ מֵאֲתָנוּ



יהי זכרם של חייך ההולכים
ונמחקים מזכרוננו ברוך.



**פינת הקריקטורה
השבועית:**

פגישה בין שני
ענקים
לא משהו
שהביביסטים
ישכחו...

פינת ההנצחה ב- "לב הקיבוץ"

בעקבות שאלות, הערות והארות רבות - הסבר קצר:
הרעיון עלה בעקבות הקירבה לחג המשק. ראיתי לנכון להכין פינה
כלשהי בה יכובד זכרם של מי שהיה קשור להקמת הקיבוץ
ולהמשכיותו.

הפינה עצמה נמצאת על גבי המחיצה החדשה בלב הקיבוץ.
המקום מוגבל ומה שיש כרגע זה הפתרון הזמני בין הרצוי למצוי.

מה יש בפינה?

לכל נפטר הודפס דף שעליו מינמום נתונים הכוללים: תאריכים, תמונה,
מלל קצר לזיהוי הנפטר וקוד לסריקה QR CODE.
כל דף כזה הינו למעשה עמוד כניסה לאתר הנצחה אישי, שבו לכל
נפטר ישנה פינה עם תמונות, כתבות וכדומה. באתר עצמו אין מגבלת
מקום.

עקב העבודה הרבה הנדרשת להכנת והדפסת כל הדפים, לא היה סיפק
בידי להכין הכל לחג המשק עצמו. כמו כן כרגע האינטרנט במקום קצת
חלש אבל הובטח לי שזה יתוגבר בקרוב.
פינת ההנצחה איננה סופית. אבל להשאיר את הקיבוץ ללא תזכורת
לאנשים שחיו בינינו - לי לא נראה נכון, אז כרגע זו פינת ההנצחה.

הערה חשובה:

חסר עדיין הרבה חומר, ועל כן בקשה לי לכל מי שיכול, אנא העבירו
כתבות, תמונות, סיפורים וכו' בכתובת: khbbm1@gmail.com

לזכרם!! - דוד אלמן

"עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל"

**"A nation that doesn't respect it's past will have a dull
present and an uncertain future"**

(יגאל אלון - Yigal Alon)



26.7 מנדזיגורסקי ויטה

אלברט אילייב

גילי קולינס

כפיר מושקוביץ

גילי כרמי

שי פסטג

עדי איילון

27.7 יועד מזרחי

28.7 זהר וולפסון

ליה נאי

22.7 טלי מלכה

הילל עומר

23.7 נעה מעין

24.7 מוטי בן אדיבה

אליס אזולאי

25.7 ג'ויס אב

דובי בר דוד

קרין איילון

רוני וולפסון

שון זוסמן





משולחן העורכת / שושנה שרקי



חג המשק נחגג כהלכתו. מנקודת מבט של כבוד והוקרה למקום הזה שאנחנו עושים בעבורנו. בהשתתפות כל שכבות החברה שלנו כאן; בשמחה בנוסטלגיה בפירגון גדול, בעיקר לזקני הדור. לאלה שחזו הקימו ובנו ולאלה שממשיכים לשמור על הגחלת. ולמה שהיה וחלף.



תודה והערכה, לכל אלה שעשו את חג המשק שלנו, למופלא שכזה.



ועכשיו, כל מה שנותר עלינו לעשות, כדברי המשוררת;

**"לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב
לשיר אותו בכח, לשיר אותו בכאב
לשמוע חלילים ברוח החופשית
ולהתחיל מבראשית.**

**מבראשית
את עולמך בבוקר תמיד לברוא:
האדמה, העשב וכל המאורות
ואז מן העפר, בצלם אנשים
לקום מחר בבוקר ולהתחיל מבראשית..."**

נעמי שמר

